

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/78/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2622010121
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2622010121.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabó a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaného T. T., nar. XX. J. XXXX v J., trvale bytom U., M. F. XXXX/XX, okr. Skalica, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica z 12. mája 2022, č. k. 1T/17/2022-535, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. augusta 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. T. zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku.

2. Za spáchanie trestného činu uvedeného v bode 1 okresný súd obžalovanému podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n), § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Napadnutým rozsudkom okresný súd zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí, a to 1 ks mobilný telefón zn. iPhone 7plus čiernej farby, PIN 250996, IMEI: 355355080792103 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát - Slovenská republika.

4. Okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že obžalovaný urobil vyhlásenie o svojej vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal, a preto vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste a k výroku o náhrade škody, alebo ochrannom opatrení.

5. Výrok o treste odňatia slobody okresný súd v napadnutom rozsudku odôvodnil okrem iného tým, že u obžalovaného vzhľadom na dve poľahčujúce okolnosti, a to poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval a zároveň podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, teda že obžalovaný napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti, pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Okresný súd zároveň uviedol, že pri prevahe poľahčujúcich okolností upravil hornú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody z dvanásť rokov na desať rokov a štyri mesiace, teda obžalovanému mal ukladať trest odňatia slobody vo výmere od sedem rokov do desať rokov a

štyri mesiace. Okresný súd zároveň poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti / nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017 a pri ukladaní trestu aplikoval per analogiam ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona dôvodiac tým, že obžalovaný svoj skutok úprimne oľutoval, prejavil účinnú ľútosť a snahu po náprave, napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, z čoho potom okresný súd vyvodil záver, že na prevýchovu obžalovaného bude postačovať i trest kratšieho trvania, teda znížený pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Za taký trest pritom okresný súd považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov, ktorý aj obžalovanému napadnutým rozsudkom uložil.

6. Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia okresný súd odôvodnil tým, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Výrok o treste prepadnutia veci okresný súd odôvodnil tým, že mobilný telefón patril obžalovanému a obžalovaný ho použil na spáchanie trestnej činnosti. Okresný súd zároveň zhrnul, že trest vo výške, ako bol obžalovanému uložený, splní svoj účel z hľadiska generálnej prevencie, represívnej úlohy trestu a aj individuálnej prevencie, pričom mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody nie je zrejme neprimerané a v danom prípade je spravodlivé.

7. Obžalovaný si po vyhlásení napadnutého rozsudku ponechal lehotu na podanie odvolania a prokurátor sa vo vzťahu k obžalovanému vzdal práva na podanie odvolania.

8. Obžalovaný následne odvolanie podal prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a zároveň proti výroku o treste prepadnutia veci. Vo vzťahu k zaradeniu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia obžalovaný poukazuje na skutočnosť, že sa ku skutku priznal a jeho spáchanie doteraz ľutuje, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a prijal zodpovednosť za spáchaný skutok. Obžalovaný ďalej uviedol, že pri jeho zaradení do ústavu na výkon trestu nemôže byť jediným kritériom skutočnosť, že bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody a doplnil, že dôvodom pre rozdeľovanie odsúdených má byť to, aby páchatelia s väčšou možnosťou prevýchovy vykonávali trest oddelene od páchatelov s väčšou mierou narušenia. Obžalovaný ďalej uviedol, že miera jeho podielu na trestnom čine, jeho postoj k celému trestnému konaniu, priznanie, ľútosť, vyhlásenie viny na hlavnom pojednávaní, ochota nahradiť škodu a viesť riadny život nedávajú dôvod zaradiť ho na výkon trestu odňatia slobody s takými odsúdenými, u ktorých je sťažená, alebo vylúčená možnosť ich nápravy. Obžalovaný ďalej uviedol, že v jeho prípade jestvuje jednoznačne pozitívna prognóza jeho nápravy a navyše bol pred spáchaním skutku riadne zamestnaný a nebol odkázaný na zabezpečenie si životných potrieb trestnou činnosťou.

9. Vo vzťahu k trestu prepadnutia veci obžalovaný uviedol, že na zabezpečenie účelu a významu uloženého trestu nie je potrebné a dôvodné uložiť mu popri treste odňatia slobody aj trest prepadnutia veci - mobilného telefónu, pretože tento nebol vecou bezprostredne slúžiacou na spáchanie trestného činu. Obžalovaný ďalej uviedol, že mobilný telefón svojou povahou ani nie je určený na páchanie trestnej činnosti a miera, akou mal byť mobilný telefón použitý pri trestnom čine je pre dokonanie skutku málo významná. Obžalovaný tiež uviedol, že mobilný telefón je dnes bežnou spotrebnou vecou, bez ktorej si spoločnosť už ani nedokáže predstaviť fungovanie. Prepadnutie veci - mobilného telefónu podľa obžalovaného nemá žiaden preventívny a ani represívny vplyv, pretože pod vykonaním trestu si v záujme začlenenia sa do spoločnosti a v záujme riadneho vedenia života a výkonu zamestnania opätovne bude musieť mobilný telefón zadovážiť, pričom takýto druh majetkového postihu podľa obžalovaného nie je dôvodný, obzvlášť ak je popri výkone trestu odňatia slobody povinný poškodenému nahradiť aj škodu, čo považuje za dôležitejší aspekt jeho penalizácie, spĺňajúci zákonný účel a význam trestu.

10. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku zrušil v časti výroku o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a aby rozhodol tak, že obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradiť do ústavu

na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne, aby zrušil výroky o treste prepadnutia veci. Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

11. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

12. Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

13. Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala oprávnená osoba /§ 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku/ a odvolanie bolo podané včas /§ 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

14. Zo spisu okresného súdu krajský súd zistil, že okresnému súdu bola dňa 24. februára 2022 doručená na obžalovaného a ďalších dvoch spoluobžalovaných obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Senica pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom, pričom obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. mája 2022 urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ktoré vyhlásenie okresný súd prijal. Výrok o vine obžalovaného preto nadobudol právoplatnosť vyhlásením napadnutého rozsudku dňa 12. mája 2022.

15. Obžalovaný napadol odvolaním aj výrok o treste v časti spôsobu výkonu uloženého trestu odňatia slobody. Okresný súd formálne správne rozhodol o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a to podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože ako vyplynulo z odpisu registra trestov obžalovaného, tento bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený pre úmyselný trestný čin, a to v trestnej veci Okresného súdu Skalica vedenej pod sp. zn. 5T/19/2016, kde trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok vykonal dňa 1. marca 2020.

16. Keďže okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanému aplikoval ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, mohol pri rozhodovaní o zaradení obžalovaného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody per analogiam aplikovať ustanovenie § 48 ods. 5 Trestného zákona. Podľa ustanovenia § 48 ods. 5 Trestného zákona Pri zaradení páchatel'a do ústavu na výkon trestu minimálneho, stredného alebo maximálneho stupňa stráženia nie je súd viazaný ustanoveniami odsekov 2 a 3 ani vtedy, ak schvaľuje dohodu o uznaní viny a prijatí trestu alebo zníži trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. b).

17. Krajský súd však pripomína, že tak ako nie je dôvodom na obligatórne uplatnenie ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam iba skutočnosť, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine, nie je táto skutočnosť ani dôvodom na obligatórne uplatnenie ustanovenia § 48 ods. 5 Trestného zákona per analogiam. Obžalovaný v odvolaní správne uviedol, že pri rozhodovaní o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody nemôže byť jediným kritériom skutočnosť, že bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Dôkazom toho je návetie ustanovenia § 48 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého „Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu...“

18. Krajský súd však zastáva názor, že v prípade obžalovaného nie je dôvod uvažovať o jeho zaradení na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom k tomuto záveru krajský súd dospel na základe trestnej minulosti obžalovaného. Obžalovanému bol rozsudkom Okresného súdu Skalica z 2. novembra 2016, sp. zn. 5T/19/2016, právoplatným dňa 2. novembra 2016 uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmienčným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby 18 (osemnásť) mesiacov. Obžalovaný však v skúšobnej dobe spáchal ďalší trestný čin, za spáchanie ktorého bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Skalica z 15.

augusta 2017, sp. zn. 6T/94/2017, právoplatným dňa 31. augusta 2017 a bol mu uložený peňažný trest vo výške 200 EUR, ktorý zaplatil dňa 17. augusta 2018. Obžalovanému bol preto nariadený výkon trestu odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Skalica vedenej pod sp. zn. 5T/19/2016.

19. V oboch uvedených prípadoch obžalovaný spáchal majetkovú trestnú činnosť. V prejednávanej príhode obžalovaný skutok spáchal dňa 23. augusta 2021, teda cca 17 mesiacov po výkone ročného trestu odňatia slobody, pričom ide o druhovo rovnakú trestnú činnosť majetkového charakteru, avšak podstatne vyššej závažnosti a tým aj spoločenskej nebezpečnosti. Z uvedeného potom krajský súd vyvodzuje, že ak trest odňatia slobody vo výmere jeden rok v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia nespĺnil svoj účel, potom je dôvodné na obžalovaného prevýchovne pôsobiť prostriedkami a nástrojmi ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a to napriek tomu, že sa obžalovaný ku spáchaniu trestného činu priznal, s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracoval, prejavil ľútosť a snahu o náhradu spôsobenej škody. Krajský súd na tomto mieste tiež poznamenáva, že v prvej fáze to bol práve obžalovaný, ktorý sa s ďalším spoluobžalovaným dohodli na prepadnutí poškodeného a bol to práve obžalovaný, ktorý si na pomoc k lúpeži privolať ďalšieho spoluobžalovaného. Podiel obžalovaného na spáchaní žalovaného skutku teda nebol zanedbateľný, ako to obžalovaný naznačuje vo svojom odvolaní. Krajský súd preto uzatvára, že okresný súd rozhodol správne, pokiaľ obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

20. Rovnako okresný súd rozhodol správne, pokiaľ obžalovanému uložil trest prepadnutia veci - jeho mobilného telefónu. Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že jeden zo spoluobžalovaných prešiel na motorovom vozidle trasu, po ktorej mal ísť poškodený, a to za účelom zistenia, či na nej nie sú policajti, aby tak došlo k úspešnému vykonaniu lúpeže, pričom skutočnosť, že na trase nie je hliadka polície, oznamoval telefonicky práve obžalovanému. Mobilný telefón obžalovaného tak bol vecou bezprostredne slúžiacou na spáchanie trestného činu, pretože práve vďaka mobilnej komunikácii páchatelov títo vedeli, že na trase nie je hliadka polície, a teda táto ich pri páchaní trestnej činnosti nevyruší. Mobilný telefón obžalovaného tak bol vecou, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu, a preto uloženie trestu prepadnutia tejto veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bolo plne dôvodné. Pokiaľ obžalovaný argumentuje, že mu bola uložená povinnosť nahradit' poškodenému škodu, čo má byť skutočnosťou, pre ktorú uloženie trestu prepadnutia veci nie je dôvodné krajský súd poznamenáva, že nejde o situáciu predpokladanú v § 60 ods. 6 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého sa trest prepadnutia veci neuloží, ak poškodenému vznikol z činu nárok na náhradu škody, ktorého uspokojenie by bolo znemožnené prepadnutím veci. Obžalovaný je mladý človek, sám uvádza, že pred spáchaním trestného činu bol zamestnaný a nemal potrebu si prostriedky na živobytie zabezpečiť legálnou cestou, preto uloženie trestu prepadnutia veci neznesiteľné uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody.

21. Pretože krajský súd nezistil dôvody na zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

22. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.